

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. december 16.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ EVANGÉLIUM KÉT FORMÁBAN

Énekek: 184; 308, 1,4,5; 312,1-4

Alapige: Zsid 10,1-10

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel magasztalunk és dicsőítünk Téged, hogy mi is elmondhatjuk, valóban igaz vagy, ígéretedben változhatatlan valóság. Engedd, hogy ezt valljuk még akkor is, amikor több tényező igyekszik ezt aláásni vagy megkérdőjelezni a mi életünkben, tudatunkban, szívünkben. Köszönjük, hogy igaz. Erősíts meg benne, hiszen az advent, Jézus Krisztus testet öltése, golgotai kereszthalála, feltámadása is mind azt bizonyítja, hogy amit megígértél azt évezredekken keresztül megtartottad. Nemcsak megtartottad, hanem elevenen hirdetteted minden kor emberének. Az áldozatok sokasága által kiábrázoltad, hogy látható is legyen az evangélium az Ószövetség emberei számára, de köszönjük, hogy az idők teljességében kibocsátottad az egyszülött fiút a mi számunkra. Köszönjük, hogy elküldted Őt azért, hogy magára vegye szennyes ruhánkat, és hogy megbékítsen Téged a mi irányunkban. Köszönjük, hogy az Ő golgotai kereszthalála a jele annak, hogy megbékéltél, hogy kibékültünk egymással. Kérünk, add, hogy ennek a mindennapokban is hatása és következménye legyen a mi lelki életükre és testi életükre nézve is.

Kérünk, áldd meg a Te ígéret most közöttünk, hadd legyünk annak befogadói és cselekvői is!

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg Isten igéjét a Zsidókhöz írt levél 10. fejezetének 1. versétől kezdődően ekképpen: *„Minthogy a törvényben a jövő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennél fogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat; Különben megszűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminémű bűntudattal nem bírtak volna. De azok esztendőnként bűnre emlékeztetnek. Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket. Azért a világba bejövetelekor így szól: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem, égő és bűnért való áldozatokat nem kedveltél. Akkor mondtam: Ímé, itt vagyok, (a könyv fejezetében írva vagyon rólam), hogy cselekedjem Ó Isten a te akaratomat. Fentebb mondván, hogy áldozatot és ajándékot és égő, meg bűnért való áldozatokat nem akartál, sem nem kedveltél, amelyeket a törvény szerint visznek. Ekkor ezt mondotta: Ímé, itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratomat. Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a másodikat, Amely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra a Jézus Krisztus testének megáldozása által.”*

Kedves testvérek, amikor ezekben a napokban a Zsidókhöz írt levelet tanulmányozzuk, hadd emlékeztessenek mindenkit arra a nagy bibliai igazságra, amely ebben a néhány versben is megszólalt, hogy mennyire egységet alkot Isten igéjében karácsony és nagypéntek. Ebben az igeszakaszban látjuk azt, hogy Jézus Krisztus áldozatáról beszél, de arról is, hogy eljött ebbe a világba, mert az Atya testet alkotott Neki. A hitvallásunk írói is észrevették ezt, és le is írták, amikor arra a kérdésre keresték a választ, hogy mi hasznunk van Jézus Krisztus fogantatásából és születéséből. Ha elolvassuk, bűnbocsánatról van szó, üdvösségről és örök életről. Nem mintha Jézus Krisztus testet öltése és földre jövele önmagában elvégezte volna a váltságot, de ez már szerves része volt az Ő megváltó, engesztelő halálának és áldozatának.

Egy külföldi teológus a Zsidókhöz írt levél lényegét egy nagyon furcsa kifejezésben, egy rövid tőmondatban így foglalta össze, hogy „radikális kiengesztelés”. Lehet, hogy egy kicsit furcsa a mi fülünknek ez a kifejezés, de tulajdonképpen erről van szó, mert Jézus Krisztus golgotai áldozata arról beszél, hogy Istent egyszer s mindenkorra kiengesztelte a mi irányunkban.

Mai igénkben, a 10. fejezetben a levél írója még egyszer összefoglalja, hogy miként érvelt, és miként próbálta meggyőzni a levél olva-

sóit Jézus Krisztus egyetlen és tökéletes áldozatáról. Azzal kezdi, hogy a törvény a jövő jóknak árnyéka, és nem maga a dolgok képe, mégis nagyon fontos volt és nagy szükség volt a törvényre. Az árnyékot nem úgy kell értenünk, mint amikor a festő vagy a rajzoló a tárgynak megrajzolja az árnyékát, hanem olyan árnyékot kell elképzelnünk, amikor a festő, mielőtt megfestené a nagy művet, azelőtt vázlatot készít. Vannak olyan festmények, melyeknek megvannak a vázlatai; ahol a festő nagy vonalakban felrajzolja az arányokat, a méreteket, és abból már lehet következtetni a képre, de az még nem maga a kép.

Eszembe jutott egy másik hasonlat is. Amikor csak fekete-fehérben volt a televízió-adás, mindent lehetett látni tulajdonképpen, mindent meg lehetett érteni, de amikor volt pl. egy műkorcsolya világbajnokság, akkor a riporter azt is kommentálta, hogy milyen színű a ruhája a versenyzőnek, mert azt a fekete-fehér televízióban nem láttuk. Ezzel a képpel most azt akarom a testvéreknek szemléltetni, hogy ha az Ószövetséget nézzük, akkor tulajdonképpen azt lehet mondani, hogy az evangélium fekete-fehérben. Hogyha az Újszövetséget nézzük, akkor pedig azt lehet mondani, hogy az evangélium színesben; de ugyanaz az evangélium, ugyanaz a szereplő, ugyanaz az adás, csak az egyik fekete-fehérben, a másik pedig színesben.

Ezt azért fontos kiemelni, mert a Zsidókhöz írt levél írója tudatosítja a zsidókban, hogy ugyanaz volt a Krisztus nekik is. Tehát, Krisztus ugyanaz volt az Ószövetségben is: ugyanaz a megigazulás; ugyanaz a megszentelődés; ugyanaz az üdvösség; de amikor eljött a teljesség, amikor eljött a valódi kép, amikor színesben lehet szemlélni az evangéliumot, akkor már tudjuk, hogy mi hol van, és mi mit ábrázol. Tehát, az Ószövetségben is elég volt Krisztus áldozata, amelyre hittel kellett nézni. A két áldozat között, a Zsidókhöz írt levél ezzel foglalkozik, a megtért zsidókat tovább akarja vinni, hogy hagyják abba az áldozatokat, hagyják abba az áldozást azért, mert Jézus Krisztus áldozata egyszeri és tökéletes. Nincs szükség többet tökéletlenre, hogyha eljött a tökéletes.

Még senkit nem láttam, aki, az előbbi hasonlattal élve, a színes televízióját kidobta volna, és vett volna egy fekete-fehéret. Vagy olyat se láttam, akinek LED lámpa világít az otthonában, és kicserélné petróleumlámpára, ha egyszer már LED izzókkal világítunk! Vagy valaki visszakívánná a hold fényét, amikor feljött a nap, és feljött a világosság, mert a hold milyen nagyszerű fényt adott éjszaka! Azért, mert eljött a világ Világossága, az Úr Jézus Krisztus!

Röviden nézzük meg, hogy hogyan hasonlítja össze a kétféle áldozatot; hogyan mutat az evangéliumra, amelyet színesben a teljes valójában és teljes pompájában lehet látni! Először is: az áldozatokat – ez a legfontosabb tanítás a mai igében – nem kell megismételni, mert ha az ószövetségi áldozat tökéletes és elég lett volna, akkor Krisztus áldozata nem kellett volna! Éppen ezért, ha valaki tovább végzi az áldozatot, mintha semmi nem történt volna, akkor az lebecsüli Jézus Krisztus tökéletes áldozatát. Azt mondja: az nem elég! Ha nem teszem meg az én áldozatomat, a Krisztusé nem elég! A levél írója pedig azt mondja: de elég! Egyetlen áldozatával örökre tökéletessé tette a megszenteltek.

Másodszor: az ószövetségi áldozatok nem tudtak segíteni az emberen; végleges megoldást nem adtak. Krisztusban Isten kijelenti a bűn egyedüli kezelési módját: egyetlen áldozata végleges megoldást ad nekünk. Az Ószövetségben azonban nem ezt olvassuk! Tudniillik azt mondja, hogy a megtisztult áldozók, ha az Ószövetségben megtisztultak volna, akkor többet semminemű büntudattal nem bírtak volna!

Tehát, ha az Ószövetség áldozata elég lett volna, akkor az embernek nem lett volna büntudata! Vagyis, most megfordítom az egészet: aki Jézus Krisztus váltságába hittel kapaszkodik, annak nem kell, hogy büntudata legyen, mert azt mondja: az Ószövetségben semminemű büntudattal nem bírtak volna tovább! Az ember szívében nem büntudatnak kell lenni, hanem bűnbánatnak! A bűnbánat pedig megtérésre fog vezetni. A megtérés második része pedig nemcsak a bűn miatti bánkódás, hanem a Krisztusban való lelki öröm a Szentlélek által. Büntudat azért volt az emberben, mert az Ószövetség embere is érezte, hogy a bűn nincs elrendezve. A jövő jóknak árnyképén azt látta az Ószövetség embere, hogy nincs elrendezve a bűn, és vitte a következő évben; vitte mindig, újból és újból az évenkénti áldozatokat; és újból és újból feltört a büntudat.

Ezt azért mondom, testvérek, mert ez ma is élő valóság. Többekkel találkoztam és beszélgettem, akik életében ott van a büntudat. Azért, mert Jézus Krisztus áldozatát valószínűleg nem értették meg, hogy mi történt és miért történt a Golgotán! Nem büntudatra van szükség, mert az már, az rág! A büntudat az embert bizonytalanná teszi a hitben, bizonytalanná teszi az üdvössége valóságában. Az Istentől kapott ajándékainak az örömét veszi el a büntudat, hogy „ó, én nyomorult, bűnös ember”! Bűnbánatnak kell lennie, amit a Szentlélek idéz elő az ember szívében! Nem csupán a szívében, hanem az értelmében,

az akaratában, meg az érzelmében is. Ezt a Szentlélek az ige által végzi el, amikor hallom az igét. A bűnbánat azt jelenti, hogy Jézus Krisztus kiegyenlítette a számlát, és eleget tett minden bűnömért. Az ószövetségi áldozatok a bűnre emlékeztettek, Krisztus váltsága pedig a bűnbocsánatra emlékeztet engem; hogy van bűnbocsánat.

Az áldozatok tehát, az Ószövetségben, nem engesztelték ki Istent irányunkban. Ilyen értelemben nem voltak hatásosak és hatékonyak. Ezért mondja a levél írója, hogy a jövő jóknak az árnyéka. Nem engesztelték ki Istent a mi irányunkban. Jézusról beszél úgy az ige, hogy Ő az engesztelő áldozat a mi bűneinkért. Éppen ezért, az ószövetségi áldozatok nem Isten felé jelentettek sokat, hanem mindig az ember felé. Nem Isten felé rendeztek el valamit, hanem az ember felé akartak valamit megmagyarázni és közvetíteni. Az ószövetségi áldozatok viszont a hit próbakövei voltak, mert aki vitte az áldozatot, annak úgy kellett vinni, hogy egyszer majd ezen áldozatok helyén Jézus lesz, az Isten Bíránya. Én viszem a bírányt, de egyszer majd eljön „a Bírány”! Én viszek egy kost, én viszek egy tehenet, vagy amit éppen tudok, de egyszer majd eljön az, Aki tiszta, szeplőtelen, Aki engesztelő áldozat.

Az ószövetségi áldozatok azt jelentették, hogy mit tud adni az ember; az újszövetségi áldozat meg az jelenti, hogy kit adott nekünk Isten. Mit tud adni az ember? Mit tudok vinni áldozatul? A szegények egy galamb fiat vittek, úgy, mint Mária és József; a gazdagok meg vittek egy egész csordát. A szokásból megszokás lett. Ha valami ismétlődik, akkor az azt jelenti, hogy az ember életében gépies, megszokott lesz az egész. Mert évenként mit tudsz vinni? Aki megérti az Újszövetség lényegét, az abba fog belesodálkozni, hogy mit adott Isten nekem. Nem az, hogy én mit adok Neki, hanem hogy Ő mit adott! Pál apostol ezért ujjong, amikor azt mondja: hála legyen Istennek, az Ő kimondhatatlan ajándékáért!

Aztán az ószövetségi áldozatokban volt kényszer is. A Zsidókhöz írt levél mai fejezete azért szép, mert ragyog belőle az önkéntesség. Az ószövetségi áldozatokban volt egy kényszer, mert elő volt írva, hogy mikor kell menni; hogyan kell menni; milyen legyen az áldozat: ép, hím, egy esztendő; hogyan kell levágni, és így tovább. Az Újszövetségben, figyeljük meg a mostani szakaszt, kétszer mondja el az Úr Jézus: Itt vagyok; a könyvtekercsben írva van rólam! „Ímé, itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat!” Tudjuk, hogy ez micsoda önkéntesség!

A teológusok szeretnek foglalkozni azzal, hogy Jézus megaláztatása mégis dicsőséges volt azért, mert önként vállalta ezt a megaláztatást. Őt nem úgy alázták meg, hogy ez kötelező vagy kényszer lett volna, hanem úgy, hogy Ő ezt önként vette magára: Ímé, itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat – tudatos vállalás! Ez azt jelenti a mi számunkra, hogy Isten soha nem hatalmazott fel és rendelt el erre a feladatra senkit, csak Jézust: Íme, itt vagyok, a könyvtekercsben írva van rólam! Akiről írt az Ószövetség, Én testesültem meg benne. Tudjuk, hogy akik hittek, ezt hitték el: Jézus a Messiás; Jézus a Krisztus; Jézus Dávidnak Fia, mert akiről írt Dávid, Ézsaiás, Mikeás, meg a többi próféta, az Benne jött el közénk.

Végül még egy üzenetet szeretnék átadni: Jézus Krisztus engesztelés lesz, közbenjáró lesz Isten és emberek között. A közbenjáró szerepét mindig úgy gondoltuk, hogy azt jelenti: nekünk van közbenjárónk az Atyánál. Erről persze igék szólnak, mint például az 1 Jn 2,1: „Ha vétkezik valaki közülünk, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” Amikor Pál írja Timóteusnak, ott úgy beszél, hogy „...egy az Isten, egy a közbenjáró is...”, az emberré lett Jézus Krisztus. De ez nemcsak így működik, hogy nekem van közbenjáróm az Isten előtt, hanem fordítva is így van! Ez a szó a görögben, hogy „közbenjáró”, úgy is fordítható, hogy „közvetítő”. Vagyis, azt jelenti, hogy a próféták is ilyenek voltak. Elmondták, hogy „így szól az Úr!” – az Úr elé meg vitték a nép bűnét, mindenféle nyavalyáját, de azt is elmondták, hogy Isten mit mond.

Jézus Krisztus nem úgy közbenjáró, hogy a kéréseimet, kívánságaimat, vagy bűnömet és vétkeimet viszi az Atya elé, hanem úgy is, hogy Jézus Krisztus Istent képviseli az életemben. Így is mondhatom: Isten érdekeit, követelményeit és igényét jelenti be az életem felett. Mert látjátok, Istennek van igénye, Istennek van követelménye! Istennek van elrendelése az életünkre nézve! Ezt onnan tudjuk, hogy „szólj Uram!” és, hogy Jézus Krisztus elmondja, mit akar az Atya. Figyeljük meg, olvassuk el egyszer így az evangéliumokat! Olvassuk el egyszer így a Bibliát, hogy Jézus Krisztus mit közvetít! Mi csak mindig arra szoktuk figyelni, hogy milyen jó, hogy van közbenjáró az Atyánál, aki képvisel bennünket, de arra nem szoktunk, hogy a közbenjáró képviseli Istent a mi életünkben. Képviseli az Ő akaratát; és így, mint közbenjáró, már a megszentelődésünkben vállal szerepet és vesz részt Jézus Krisztus. Azt akarja, hogy milyen légy, és a törvényt így fordítja le a mi számunkra: nem eltörli a törvényt, hanem betölti. Lefordítja,

hogy nem kötelességed van, hanem hálád. Hogy nem kényszer az Isten követése, hanem önkéntesség! Hogy a szolgálat, az nem muszáj, hanem azt mondhatod: örülök, hogy tehetem; örülök, hogy szolgálhatok! Jézus Krisztus áldozata megváltoztatja az Istenhez való viszonyunkat! Jézus Krisztus áldozatában Isten bejelenti számunkra, és nyújtja az Ő békejobbát, hogy Ő kibékül velünk!

Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít, aki új viszonyba kerül Istennel, és aki Jézus Krisztuson keresztül, mint egyetlen közbenjárón keresztül, tudja dicsőíteni és magasztalni, hogy jót akar nekünk, és a jövőendő javaknak letéteményese lett a mi számunkra az Úr Jézus Krisztus!

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Atyánk, hogy nem akartad az ember halálát, hanem azt akartad, hogy megtérjen az ő útjáról és éljen. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus ezért jött, odaállt az áldozatok helyére. Azt jelenti az Ő áldozata, hogy az összes többire ezen túl nincs szükség, mert a teljes, a tökéletes, a hibátlan eljött, és odaadta magát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.

De engedd, Urunk, hogy nézzünk arra is, hogyan képviseli az Atyát Jézus, hogyan jelenti be igényét a mi életünkre, a mi szolgálatunkra! Hogyan szentel meg bennünket, hogy egyre jobban hasonlítsunk ahhoz a képhez, amelyet teremtett, valóságos igazságban és szentségben! Köszönjük, hogy Őérette és Őáltala járulhatunk bizalommal a kegyelem királyi székéhez. Add, hogy ennek az öröme hadd járjon át bennünket a hétköznapiakban is: akkor is, amikor csüggedtek vagyunk; akkor is, amikor bűneinkkel kell küszködnünk; amikor kísértéseinkkel vagy próbákkal harcolunk; akkor is, amikor gyászt hordozunk!

Kérünk Téged, hogy Te adj vigasztalást azoknak a családoknak, akik a héten szeretteiktől búcsúztak. Adj nekik élő reménységet, Urunk, hogy van nekünk nem kézzel csinált, hanem örökkévaló házuk a mennyben! Kérünk, ennek vigasztalásában áldd meg a betegeinket, kórházban vagy otthon fekvőket!

Köszönjük, hogy Jézus Krisztus váltságának jó híre terjed a világon, és add, hogy valóban így legyen, ne tudjunk mi másról, csak Jézus Krisztusról, Róla is, mint megfeszítettéről! Köszönjük, hogy megáldod az evangélium hirdetését, Urunk, hogy vannak ébredések a világ tájain, mert a Lélek fú, ahová akar, és zúgását halljuk.

Magasztalunk Téged, a Te munkádért Atyánk, és várjuk vissza a mi Urunkat, Jézust. Add, hogy munkában találjon, Teéretted!

Ámen.

312. ének

1. Várj, ember szíve, készen! Mert jó a Hős, az Úr,
Ki üdvösséged léssen. Szent győztes harcosúl,
Fényt, éltet hozva jó, Megtört az ősi átok:
Kit vágyakozva vártok, Betér hozzátok Ő.

2. Jól készítsétek útát! A Vendég már közel!
Mi néki gyűlölt, útált, Azt mind vessétek el!
A völgyből domb legyen, Hegycsúcs a mélybe szálljon,
Hogy útja készen álljon, Ha Krisztus megjelen.

3. Az Úr elé ha tárod A szív alázatát,
Őt nemhiába várod: Betér hozzád, megáld.
A testi gőg: halál! De bűnödöt ha bánod,
Szent Lelke bőven árad, S a szív üdvöt talál.

4. Ó, Jézusom, szegényed Kér, vár, epedve hív:
Te készítsd el: tenéked Lesz otthonod e szív.
Jer hű szívembe hát! Habár szegény e szállás,
De mindörökre hálás, Úgy áldja Krisztusát.